Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
ATHANASIOS RANTOS
prednesené 28. apríla 2022 [1]

Vec C-585/20

BFF Finance Iberia SAU
proti
Gerencia Regional de Salud de la Junta de Castilla y León

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 2 de Valladolid (Provinčný správny súd č. 2 Valladolid, Španielsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 2011/7/EÚ – Boj proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách – Vymáhanie pohľadávok od orgánu verejnej moci, ktoré spoločnosť na vymáhanie dlhov nadobudla od viacerých podnikov – Článok 6 – Paušálna suma 40 eur splatná z titulu náhrady nákladov na vymáhanie – Článok 4 – Lehota splatnosti, ak je postup overovania zhody tovaru alebo služieb stanovený zákonom alebo v zmluve – Článok 2 ods. 8 – Pojem ‚splatná suma' – Zahrnutie dane z pridanej hodnoty (DPH) do základu na výpočet úrokov z omeškania"

Úvod

1. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu niektorých ustanovení smernice 2011/7/EÚ o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách [2]. Táto smernica sa uplatňuje na platby vykonávané ako odplata za obchodné transakcie a jej cieľom je zabezpečiť riadne fungovanie vnútorného trhu, a tým podporiť konkurencieschopnosť podnikov, a najmä malých a stredných podnikov (MSP). [3]

2. Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou BFF Finance Iberia SAU (ďalej len „BFF") a Gerencia Regional de Salud de la Junta de Castilla y León (Regionálny úrad pre zdravotnú starostlivosť Castilla y Léon, Španielsko) (ďalej len „regionálny úrad") týkajúceho sa vymáhania pohľadávok od tohto úradu zo strany BFF, ktoré zodpovedajú sumám splatným z titulu odplaty za dodanie tovaru a poskytnutie služieb 21 spoločnosťami zdravotníckym zariadeniam, ktoré podliehajú tomuto úradu.

[1] Jazyk prednesu: francúzština.

[2] Smernica Európskeho parlamentu a Rady zo 16. februára 2011 (Ú. v. EÚ L 48, 2011, s. 1). Táto smernica zrušila s účinnosťou k 16. marcu 2013 a nahradila smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2000/35/ES z 29. júna 2000 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách (Ú. v. ES L 200, 2000, s. 35; Mim. vyd. 17/001, s. 226).

[3] Pozri článok 1 ods. 1 a 2 smernice 2011/7.

3. Prejudiciálne otázky, ktoré položil vnútroštátny súd, vedú Súdny dvor k tomu, aby sa zaoberal nasledujúcimi ustanoveniami:

– článkom 6 smernice 2011/7, a najmä kumulatívnym charakterom paušálnej sumy vo výške 40 eur z titulu náhrady nákladov na vymáhanie, pokiaľ pohľadávky, ktorých vymáhanie je žiadané zoskupeným spôsobom od jedného orgánu verejnej moci, vyplývajú z viacerých faktúr neuhradených včas týmto orgánom voči rôznym spoločnostiam, ktoré medzitým postúpili svoje pohľadávky subjektu, ktorý ich žiada, [4]

– článkom 4 tejto smernice, a najmä podmienkami uplatňovania lehoty splatnosti na platbu zákonných úrokov z omeškania v rámci transakcií medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci, [5] a

– článkom 2 ods. 8 tejto smernice týkajúcim sa pojmu „splatná suma“, a najmä zahrnutím alebo nezahrnutím dane z pridanej hodnoty (DPH) uvedenej na faktúrach, ktoré neboli včas uhradené, do základu na výpočet zákonných úrokov z omeškania. [6]

Spor vo veci samej, prejudiciálne otázky a konanie na Súdnom dvore

4. BFF, spoločnosť založená podľa španielskeho práva, ktorá vykonáva svoju činnosť v oblasti vymáhania pohľadávok, nadobudla od 21 spoločností pohľadávky týkajúce sa neuhradených faktúr vyplývajúcich z dodania tovaru a poskytnutia služieb týmito spoločnosťami v období medzi rokmi 2014 a 2017 zdravotníckym zariadeniam, ktoré podliehajú regionálnemu úradu.

5. Dňa 31. mája 2019 podala BFF na tento úrad žiadosť o zaplatenie sumy zodpovedajúcej istine zvýšenej o úroky z omeškania, ako aj o náhradu škody vo výške de 40 eur z titulu nákladov na vymáhanie vzniknutých za každú neuhradenú faktúru, v súlade s článkom 8 Ley 3/2004, por la que se establecen medidas de lucha contra la morosidad en las operaciones comerciales (zákon č. 3/2004 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách) z 29. decembra 2004 [7].

6. Vzhľadom na to, že tento úrad nevyhovel tejto žiadosti, BFF podala žalobu na Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 2 de Valladolid (Provinčný správny súd č. 2 Valladolid, Španielsko), vnútroštátny súd, ktorou sa domáhala odsúdenia regionálneho úradu na zaplatenie súm zodpovedajúcich: istine vo výške 51 610,67 eura, zvýšenej o úroky z omeškania; sume 40 eur z titulu nákladov na vymáhanie za každú neuhradenú faktúru; sume 43 626,76 eura z titulu zákonných úrokov; sume zodpovedajúcej zákonným úrokom vzniknutým z úrokov z omeškania; ako aj trovám konania.

[4] Súdny dvor mal podať výklad článku 6 smernice 2011/7 v rozsudkoch zo 16. februára 2017, IOS Finance EFC (C-555/14, ďalej len „rozsudok IOS Finance“, EU:C:2017:121); z 1. júna 2017, Zarski (C-330/16, ďalej len „rozsudok Zarski“, EU:C:2017:418); z 13. septembra 2018, Česká pojišťovna (C-287/17, ďalej len „rozsudok Česká pojišťovna“, EU:C:2018:707), a z 9. júla 2020, RL (Smernica o boji proti oneskoreným platbám) (C-199/19, ďalej len „rozsudok RL“, EU:C:2020:548), ako aj v uznesení z 11. apríla 2019, Gambietz (C-131/18, EU:C:2019:306). Článok 3 ods. 1 písm. c) smernice 2000/35, ktorý bol v podstate nahradený článkom 6 ods. 3 smernice 2011/7, bol tiež predmetom výkladu Súdneho dvora v rozsudkoch z 3. apríla 2008, 01051 Telecom (C-306/06, EU:C:2008:187), a z 15. decembra 2016, Nemec (C-256/15, ďalej len „rozsudok Nemec“, EU:C:2016:954). Článok 6 smernice 2011/7 bol predmetom návrhu na začatie prejudiciálneho konania v prebiehajúcej veci C-370/21, DOMUS-SOFTWARE-AG/Marc Braschoß Immobilien GmbH.

[5] Súdny dvor podal výklad článku 4 smernice 2011/7 v rozsudkoch IOS Finance, a z 28. januára 2020, Komisia/Taliansko (Smernica o boji proti oneskoreným platbám) (C-122/18, ďalej len „rozsudok Komisia/Taliansko“, EU:C:2020:41).

[6] Súdny dvor mal vykladať niektoré ďalšie odseky článku 2 smernice 2011/7 v rozsudkoch Zarski, Komisia/Taliansko, RL; z 18. novembra 2020, Techbau (C-299/19, EU:C:2020:937), ako aj z 13. januára 2022, New Media Development & Hotel Services (C-327/20, EU:C:2022:23).

[7] BOE č. 314 z 30. decembra 2004, s. 42334 (ďalej len „zákon č. 3/2004“).

7. Vnútroštátny súd má pochybnosti o výklade ustanovení smernice 2011/7, ktoré sa týkajú výpočtu niektorých z týchto súm, a pokiaľ ide o ich zlučiteľnosť s ustanoveniami španielskej právnej úpravy, ktorá ich prebrala.

8. V prvom rade sa pýta na výklad článku 6 smernice 2011/7, ktorý sa týka paušálnej sumy 40 eur splatnej z titulu náhrady nákladov na vymáhanie v prípade podania spoločnej žiadosti o zaplatenie pohľadávok zahŕňajúcich viacero faktúr, ktoré neboli včas uhradené. Spresňuje, že vnútroštátna judikatúra nie je jednotná, pokiaľ ide o otázku, či má byť táto paušálna suma vypočítaná za faktúru alebo za žiadosť.

9. Tento súd sa ďalej pýta, či je v súlade so smernicou 2011/7 pravidlo vnútroštátneho práva, ktoré stanovuje lehotu splatnosti 60 dní v každom prípade a pre všetky typy zmlúv, pozostávajúcu z prvej doby 30 dní na schválenie a z ďalších 30 dní na zaplatenie, bez toho, aby táto lehota 60 dní bola výslovne dohodnutá v zmluve alebo odôvodnená osobitným charakterom alebo určitými prvkami zmluvy.

10. Tento súd napokon považuje za potrebné zistiť, vzhľadom na nejednotné výklady zo strany vnútroštátnych súdov, či článok 2 smernice 2011/7 umožňuje zahrnúť do základu na výpočet úrokov z omeškania DPH za poskytnutie služby, uvedenú na faktúre, alebo vyžaduje robiť v tejto súvislosti rozlíšenie podľa dátumu, kedy dodávateľ správneho orgánu odvádza túto sumu do štátnej pokladnice.

11. V tomto kontexte Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 2 de Valladolid (Provinčný správny súd č. 2 Valladolid, Španielsko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„S prihliadnutím na článok 4 ods. 1, článok 6 a článok 7 ods. 2 a 3 [smernice 2011/7]:

1. Má sa článok 6 smernice 2011/7 vykladať v tom zmysle, že suma 40 eur je splatná v každom prípade za každú faktúru, za predpokladu, že veriteľ individualizoval faktúry vo svojich žiadostiach v rámci správneho konania a konania v rámci správneho súdnictva, alebo v tom zmysle, že je splatná v každom prípade za každú faktúru, aj keď sa predložili spoločné a všeobecné sťažnosti?

2. Ako sa má vykladať článok 198 ods. 4 [zákona č. 9/2017] [8], ktorý stanovuje lehotu splatnosti 60 dní v každom prípade a pre všetky zmluvy, pričom prvých 30 dní stanovuje na schválenie a ďalších 30 dní na zaplatenie, vzhľadom na odôvodnenie 23 smernice 2011/7…?

3. Ako sa má vykladať článok 2 smernice 2011/7? Možno vykladať [túto] smernicu v tom zmysle, že do základu na výpočet úrokov z omeškania, ktoré táto smernica pripúšťa, umožňuje zahrnúť DPH za poskytnutú službu, ktorej suma je uvedená na samotnej faktúre, alebo je potrebné rozlišovať a určiť, kedy zmluvná strana zaplatí daň daňovému úradu?“

12. Písomné pripomienky predložili regionálny úrad, španielska vláda a Európska komisia a tiež odpovedali na písomné otázky položené Súdnym dvorom.

[8] Ley 9/2017, de Contratos del Sector Público, por la que se transponen al ordenamiento jurídico español las Directivas del Parlamento Europeo y del Consejo 2014/23/UE y 2014/24/UE, de 26 de febrero de 2014 (zákon č. 9/2017 z 8. novembra 2017 o verejnom obstarávaní, ktorým sa do španielskeho právneho poriadku preberajú smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/23/EÚ a 2014/24/EÚ z 26. februára 2014 (BOE č. 272 z 9. novembra 2017, s. 107714).

Analýza

Úvodné pripomienky

13. Spor, ktorý je základom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, sa týka súdneho vymáhania pohľadávok, ktoré BFF, spoločnosť na vymáhanie dlhov, nadobudla od 21 spoločností a ktoré vyplývajú z toho, že predmetný správny orgán neuhradil v lehote splatnosti odplaty za tovary a služby dodané a poskytnuté týmito spoločnosťami zdravotníckym zariadeniam, ktoré podliehajú tomuto správnemu orgánu.

14. Na úvod sa kladie otázka, či tento spor zahŕňa „obchodné transakcie“ v zmysle článku 2 ods. 1 smernice 2011/7 definované ako „transakcie medzi alebo medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci, ktoré vedú k dodávke tovaru alebo k poskytnutiu služieb za odplatu“ a z tohto dôvodu, či táto situácia patrí do vecnej pôsobnosti tejto smernice. Podľa článku 1 ods. 2 tejto smernice sa táto smernica vzťahuje na „všetky platby uskutočnené ako odplata za obchodné transakcie“.

15. V tejto súvislosti by mohli vzniknúť pochybnosti z dôvodu, že predmetné pohľadávky vyplývajú zo zmluvných vzťahov, ktoré neexistujú medzi regionálnym úradom a BFF, ale medzi týmto úradom a spoločnosťami, od ktorých BFF odkúpila tieto pohľadávky.

16. V tejto súvislosti uvádzam, že predmetné pohľadávky sa týkajú neuhradenia zo strany verejného orgánu odplaty za dodanie tovaru a poskytnutie služieb podnikmi (a to 21 postupujúcimi spoločnosťami). Tieto pohľadávky teda vznikli z „obchodných transakcií“ v zmysle článku 2 ods. 1 smernice 2011/7 a BFF ich nadobudla so všetkými právami, ktoré z nich vyplývajú. Situácia vo veci samej je teda pokračovaním pôvodných obchodných transakcií. Podľa tejto logiky postúpenie pohľadávok pôvodnými veriteľmi v prospech vymáhajúcej spoločnosti nemá vplyv na uplatniteľnosť *ratione materiae* tejto smernice na predmetnú situáciu.

17. Tento výklad je potvrdený rozsudkami IOS Finance[9] a RL[10], ktoré definujú vecnú pôsobnosť smernice 2011/7 extenzívne, umožňujúc uplatňovať ju na všetky platby, ktoré sú vykonané ako odplata za obchodné transakcie.

18. Domnievam sa preto, že vzťah medzi predmetným správnym orgánom a BFF patrí do vecnej pôsobnosti smernice 2011/7.

[9] Skutkové okolnosti veci, v ktorej bol vydaný rozsudok IOS Finance, sa tiež týkali žiadosti o vymáhanie viacero pohľadávok, zoskupeným spôsobom, spoločnosťou na vymáhanie pohľadávok, ktorej boli tieto pohľadávky postúpené viacerými spoločnosťami. Hoci je pravda, že Súdny dvor vo svojom rozsudku nepreskúmal otázku uplatniteľnosti *rationae materiae* smernice 2011/7, skutočnosť, že odpovedal na prejudiciálne otázky týkajúce sa výkladu ustanovení tejto smernice, predpokladá, že sa domnieval, že predmetný prípad patril do vecnej pôsobnosti tejto smernice.

[10] Rozsudok RL (body 22 a 23, ako aj citovaná judikatúra).

O prvej prejudiciálnej otázke

19. Vnútroštátny súd sa svojou prvou otázkou v podstate pýta, či sa článok 6 smernice 2011/7 má vykladať v tom zmysle, že minimálna paušálna suma 40 eur, ktorá má veriteľovi nahradiť náklady na vymáhanie, prináleží za každú neuhradenú faktúru určenú v žiadosti alebo za každú žiadosť podanú v správnom alebo súdnom konaní, nezávisle od počtu faktúr, ktorých uhradenie sa požaduje. [11]

20. Regionálny úrad uvádza, že článok 6 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že paušálna suma 40 eur prináleží za žiadosť, nezávisle od počtu faktúr, ktorých uhradenie sa požaduje. Rovnako španielska vláda tvrdí, že táto paušálna suma nie je viazaná na faktúry, ale na náklady súvisiace s vymáhaním dlžných súm. Komisia sa domnieva, že daná paušálna suma je splatná za každú faktúru (alebo obchodnú transakciu), ktorá nebola uhradená v stanovenej lehote.

21. Na úvod pripomínam, že článok 6 smernice 2011/7 smeruje k zabezpečeniu minimálnej náhrady nákladov na vymáhanie, ktoré vznikli veriteľovi, pokiaľ sú úroky z omeškania splatné v zmysle tejto smernice, či už podľa článku 3 (obchodné transakcie medzi podnikmi), alebo podľa článku 4 (obchodné transakcie medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci) danej smernice. Okrem toho z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že tento článok 6 bol do španielskeho práva prebratý článkom 8 zákona č. 3/2004, ktorý prevzal sumu 40 eur stanovenú v článku 6 ods. 1 tejto smernice. [12]

22. Pokiaľ ide o výklad týchto ustanovení, treba pripomenúť, že v súlade s ustálenou judikatúrou je pri výklade ustanovenia práva Únie potrebné zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou. [13]

23. Po prvé, pokiaľ ide o znenie článku 6 smernice 2011/7, treba uviesť, že odsek 1 tohto článku stanovuje právo veriteľa získať od dlžníka minimálne paušálnu sumu vo výške 40 eur. Odsek 2 uvedeného článku ďalej ukladá členským štátom na jednej strane povinnosť zabezpečiť, aby táto paušálna suma bola splatná automaticky, bez potreby upozornenia, [14] a na druhej strane, aby smerovala k nahradeniu nákladov veriteľa na vymáhanie, ktoré mu vznikli. Napokon odsek 3 tohto článku najmä stanovuje, že veriteľ je oprávnený od dlžníka požadovať okrem paušálnej sumy 40 eur primeranú náhradu všetkých nákladov na vymáhanie presahujúcich túto paušálnu sumu a vzniknutých v dôsledku omeškania dlžníka s platbou, ako sú náklady vzniknuté v dôsledku využitia služieb právnika alebo spoločnosti na vymáhanie dlhov. [15]

24. V tejto súvislosti zo spojeného výkladu odôvodnení 19 a 20 smernice 2011/7, ktoré smerujú predovšetkým k odôvodneniu znenia článku 6 tejto smernice vyplýva, že paušálna suma uvedená v článku 6 ods. 1 danej smernice predstavuje len časť „s cieľom odradiť od oneskorených platieb… spravodliv[ej] náhrad[y] nákladov [veriteľov] na vymáhanie, ktoré im vznikli v dôsledku

[11] V prípade prijatia prvého výkladu sa vnútroštátny súd pýta, či platba 40 eur za faktúru podlieha predchádzajúcej individualizácii týchto faktúr veriteľom v každej z jeho žiadostí, či už boli podané v správnom konaní, alebo v správnom súdnom konaní, alebo či stačí podať spoločnú a všeobecnú žiadosť a následne žiadať 40 eur za faktúru.

[12] Pokiaľ ide o minimálnu harmonizáciu, členské štáty majú právo stanoviť paušálne sumy na náhradu nákladov na vymáhanie, ktoré sú vyššie ako 40 eur, a teda výhodnejšie pre veriteľa (pozri odôvodnenie 21 smernice 2011/7).

[13] Pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Taliansko (bod 39 a citovanú judikatúru).

[14] V súlade s odôvodnením 16 smernice 2011/7 totiž „táto smernica by nemala veriteľovi ukladať povinnosť vymáhať úrok z omeškania. V prípade oneskorenej platby by táto smernica mala veriteľovi umožniť, aby uplatnil účtovanie úroku z omeškania bez akéhokoľvek predchádzajúceho upozornenia o neplnení alebo podobného upozornenia, ktorým sa dlžníkovi pripomína jeho povinnosť zaplatiť“.

[15] Pozri rozsudok Česká pojišťovna (body 18, 20 a 21).

oneskorenej platby“. Ako totiž uvádza druhá veta odôvodnenia 19 tejto smernice, minimálna paušálna suma stanovená normotvorcom Únie zahŕňa „náklady na vymáhanie administratívnych nákladov a náhradu za interné náklady, ktoré vznikli v dôsledku oneskorenej platby“.

25. Súdny dvor v tejto súvislosti spresnil, že okolnosť, že toto odôvodnenie 19 uvádza, že smernica 2011/7 by mala stanoviť minimálnu paušálnu sumu na vymáhanie administratívnych nákladov a náhradu za interné náklady, ktoré vznikli v dôsledku oneskorenej platby, nevylučuje poskytnutie primeranej náhrady týchto nákladov veriteľovi, pokiaľ je táto minimálna paušálna suma nedostatočná. V súlade s odôvodnením 20 tejto smernice totiž okrem tohto nároku na zaplatenie paušálnej sumy by mal mať veriteľ takisto nárok na náhradu „ostatných nákladov na vymáhanie“, ktoré mu vzniknú v dôsledku oneskorenej platby. Článok 6 ods. 3 tejto smernice odkazuje práve na tieto „ostatné náklady na vymáhanie“. Súdny dvor rozhodol, že formuláciou „presahujúcich túto… sumu“ mal normotvorca Únie v úmysle zdôrazniť, že predmetom primeranej náhrady nákladov na vymáhanie, a to bez ohľadu na ich povahu, môžu byť náklady presahujúce sumu 40 eur,[16] keďže tieto náklady nie sú odlišnej povahy, než sú tie uvedené v odseku 1 tohto článku.[17]

26. Vzhľadom na vyššie uvedené a v rozsahu, v akom je paušálna suma 40 eur splatná „bez potreby upozornenia [dlžníka]“ a smeruje k vymáhaniu „administratívnych nákladov a náhrady za interné náklady, ktoré vznikli v dôsledku oneskorenej platby“ sa mi zdá byť zrejmé, že splatnosť tejto sumy závisí od existencie žiadosti v správnom alebo súdnom konaní.

27. Skutočnosť, že paušálna suma predpokladá takúto žiadosť, však nemôže byť vykladaná tak, ako to v postate robí španielska vláda, že táto suma je splatná za dlžníka, a nie za faktúru, takým spôsobom, že sa paušálna suma 40 eur bude môcť kumulovať, keď je vymáhanie vykonávané zoskupeným spôsobom voči jednému orgánu verejnej moci.

28. Podľa doslovného výkladu totiž žiadosť (v správnom alebo súdnom konaní), ktorá smeruje k náhrade nákladov na vymáhanie, ktoré vznikli veriteľovi, predpokladá podľa článku 6 ods. 1 a 3 smernice 2011/7 „omeškanie s platbou“. Je to totiž „omeškanie s platbou“, ktoré zakladá dôvod výpočtu nákladov, za ktoré má byť veriteľ odškodnený. Toto omeškanie sa však týka obchodných transakcií posudzovaných individuálne. Takéto transakcie sú nevyhnutne preukázané vystavením faktúry (alebo rovnocennej výzvy na zaplatenie).[18] Ako bolo totiž pripomenuté v odôvodnení 18 tejto smernice, „faktúry vedú k výzvam na zaplatenie“ a je to práve prijatie faktúry, ktoré umožňuje určiť lehoty splatnosti.[19]

29. Vyplýva z toho, že znenie článku 6 smernice 2011/7 vyžaduje, aby bola každá náhrada nákladov na vymáhanie nevyhnutne spätá s každou obchodnou transakciou, a teda s každou faktúrou.

30. Po druhé tento výklad je posilnený kontextom, do ktorého patrí článok 6 tejto smernice. Ako bolo totiž uvedené v bode 21 vyššie, nárok na získanie platby paušálnej sumy závisí od existencie úrokov z omeškania splatných podľa článkov 3 a 4 uvedenej smernice. Inými slovami, veriteľ môže požadovať úroky z omeškania z dôvodu nezaplatenia v rámci určitej transakcie, takže každá transakcia (taká, ktorá je preukázaná existenciou faktúry), zakladá nárok na paušálnu náhradu vo výške 40 eur.

16 Pozri rozsudok Česká pojišťovna (bod 22).

17 Pozri rozsudok Česká pojišťovna (body 22 a 23).

18 Pozri v tomto zmysle článok 2 ods. 4 a 8 smernice 2011/7.

19 Pozri v tejto súvislosti bod 40 nižšie.

31. Po tretie sa domnievam, že doslovný a kontextuálny výklad článku 6 smernice 2011/7 je podporený cieľmi sledovanými smernicou, ako aj predmetným ustanovením.

32. Na jednej strane totiž, pokiaľ ide o všeobecný cieľ smernice 2011/7, ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, cieľom tejto smernice je boj proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách, pričom toto oneskorenie predstavuje podľa odôvodnenia 12 tejto smernice porušenie zmluvy, ktoré sa osobitne v dôsledku nízkych alebo žiadnych účtovaných úrokov z omeškania stáva finančne atraktívnym pre dlžníkov.[20] Vyplýva z toho, že táto smernica má za cieľ účinnú ochranu veriteľa proti oneskoreným platbám.[21] Takáto ochrana vyžaduje, aby bola danému veriteľovi poskytnutá čo najúplnejšia náhrada jeho nákladov na vymáhanie, a to s cieľom odradiť od takýchto oneskorených platieb.[22] Pokiaľ však ide o skutkové okolnosti vo veci samej, výklad článku 6 tejto smernice v tom zmysle, že paušálna suma 40 eur sa vzťahuje na žiadosť, a teda sa uplatňuje iba raz, by mohol byť považovaný za odporujúci tomuto cieľu.

33. Na druhej strane z odôvodnenia 19 smernice 2011/7 jasne vyplýva, že cieľom jej článku 6 je „*s cieľom odradiť od oneskorených platieb*… aby veritelia dostali spravodlivú náhradu nákladov na vymáhanie, ktoré im vznikli v dôsledku oneskorenej platby“[23]. Ako uvádza Komisia a ako potvrdzujú sumy požadované v rámci sporu vo veci samej, náklady na vymáhanie neuhradených pohľadávok môžu predstavovať podstatnú časť likvidity hospodárskeho subjektu, predovšetkým v prípade MSP. Preto viazanie tejto náhrady na každú požadovanú faktúru a nie na pohľadávku ako celok nepopierateľne zvyšuje sumu pohľadávky, ktorú môže veriteľ vymôcť, odrádzajúc tým od oneskorenia v platbách a sledujúc všeobecný cieľ tejto smernice uvedený v predchádzajúcom bode.

34. Nakoniec dodávam, že uvedený výklad je tiež v súlade s vývojom článku 6 smernice 2011/7. Dôvodová správa Komisie k návrhu smernice totiž uvádzala, že toto ustanovenie sledovalo dvojitý cieľ, a to na jednej strane, že veriteľ mal takto získať náhradu interných administratívnych nákladov vzniknutých z dôvodu oneskorených platieb, a na druhej strane, že toto opatrenie malo mať odradzujúci účinok na dlžníkov.[24]

35. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené navrhujem odpovedať na prvú prejudiciálnu otázku tak, že článok 6 smernice 2011/7 sa má vykladať v tom zmysle, že právo na (minimálnu) náhradu nákladov na vymáhanie vo výške 40 eur (alebo zodpovedajúcu sumu) sa uplatňuje na každú faktúru (alebo obchodnú transakciu) vedúcu k získaniu úrokov z omeškania.

[20] Pozri rozsudky Česká pojišťovna (bod 25) a IOS Finance (bod 24).

[21] Pozri rozsudky Česká pojišťovna (bod 26) a Nemec (bod 50).

[22] Pozri rozsudok Česká pojišťovna (bod 26).

[23] Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

[24] Pozri článok 4 návrhu Komisie na zmenu smernice 2000/35 [KOM(2009) 126 v konečnom znení]. Zásada stanoviť paušálnu sumu určenú na náhradu nákladov na vymáhanie nezaplatených súm bola stanovená v článku 4 (s názvom „Náhrada nákladov na vymáhanie“) pôvodného návrhu Komisie, ale s prísnejšou povinnosťou. Predovšetkým, v súlade s týmto pôvodným ustanovením sa paušálna suma 40 eur týkala iba dlhov nepresahujúcich sumu 1000 eur. Naproti tomu článok 4 návrhu Komisie stanovoval paušálnu sumu 70 eur za dlhy v rozmedzí od 1 000 a 10 000 eur, a napokon sumu zodpovedajúcu 1 % sumy, za ktorú sú splatné úroky z omeškania pri dlhoch vo výške 10 000 eur alebo vyšších. Európsky parlament vyjadril želanie zmierniť prísnosť tohto pôvodného ustanovenia v pozmeňujúcom návrhu, ktorý pozostával najmä v stanovení paušálnej sumy na náhradu nákladov na vymáhanie na dlžníka, a nie na faktúru, ale následne stiahol tento pozmeňujúci návrh (pozri pozmeňujúci návrh č. 29 správy k návrhu Komisie zo 4. mája 2010), zosúladiac sa v podstate s Radou Európskej únie na skutočnosti, že tieto náklady sa majú platiť za každú faktúru.

O druhej prejudiciálnej otázke

36. Vnútroštátny súd sa svojou druhou otázkou v podstate pýta, či článok 4 smernice 2011/7 v spojení s odôvodnením 23 tejto smernice bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá v prípade transakcií medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci stanovuje lehotu splatnosti v maximálnej dĺžke 60 dní za každých okolností a pre všetky zmluvy, rozdelenú na prvú lehotu 30 dní na postup prevzatia alebo overovania zhody dodaného tovaru alebo poskytnutých služieb so zmluvou, a na dodatočnú lehotu 30 dní na skutočné zaplatenie dohodnutej ceny.

37. Regionálny úrad a španielska vláda v podstate tvrdia, že článok 4 smernice 2011/7 nebráni takejto právnej úprave. Komisia súhlasí s týmto stanoviskom pod podmienkou, že na jednej strane bude uplatňovanie dodatočnej lehoty podliehať existencii špecifického postupu prevzatia alebo overovania súladu dodaných tovarov alebo poskytnutých služieb so zmluvou (ďalej len „postup prevzatia“), a na druhej strane, že nebude mať za následok obídenie všeobecnej povinnosti platby do 30 dní.

38. Na úvod treba uviesť, že podľa článku 4 ods. 1 smernice 2011/7 členské štáty zabezpečia, aby v obchodných transakciách, kde je dlžníkom orgán verejnej moci, mal veriteľ, ktorý si splnil svoje povinnosti a v čase splatnosti nedostal dlžnú sumu, nárok na zákonný úrok z omeškania bez potreby upozornenia, okrem prípadov, že dlžník nie je za omeškanie zodpovedný.[25] V súlade s článkom 4 ods. 3 písm. a) tejto smernice členské štáty zabezpečia v rámci tých istých transakcií, aby lehota splatnosti nepresahovala 30 kalendárnych dní (ďalej len „všeobecná lehota“) od vzniku skutkových okolností, ktoré uvádza najmä v bodoch i) až iv). Napokon článok 4 ods. 4 tejto smernice priznáva členským štátom možnosť predĺžiť túto lehotu najviac na 60 kalendárnych dní pre uvedené orgány verejnej moci a verejnoprávne subjekty.[26]

39. Na jednej strane, pokiaľ ide o znenie článku 4 ods. 3 smernice 2011/7 pripomínam, že Súdny dvor rozhodol, že toto ustanovenie ukladá členským štátom presnú povinnosť, ktorá sa týka skutočného dodržiavania lehôt splatnosti, ktoré stanovuje, ich orgánmi verejnej moci.[27]

40. Presnejšie, body i) až iv) tohto ustanovenia určujú lehotu splatnosti nepresahujúcu 30 kalendárnych dní, ktorá sa počíta od troch rôznych dátumov v závislosti od predmetných skutkových okolností, a to od:

– dátumu doručenia faktúry (alebo rovnocennej výzvy na úhradu, ďalej len spolu „faktúra“) dlžníkovi [bod i)],

– dátumu prijatia tovaru alebo poskytnutia služby, pokiaľ je dátum doručenia faktúry neurčitý [bod ii)] alebo ak dlžník obdrží faktúru skôr ako tovar alebo služby [bod iii)], alebo

– dátumu prevzatia alebo overenia, ak je postup prevzatia určený zákonom alebo zmluvou a ak dlžník obdrží faktúru skôr alebo v deň, keď sa takéto prevzatie alebo overenie uskutoční [bod iv)].

[25] Pozri rozsudok IOS Finance (bod 27).

[26] Pozri rozsudok Komisia/Taliansko (bod 38).

[27] Rozsudok Komisia/Taliansko (body 40, 43 a 53). Súdny dvor v tomto rozsudku v podstate rozhodol, že priemerná lehota splatnosti orgánov verejnej moci 50 dní za celý rok 2016 predstavuje pretrvávajúce a systematické omeškanie v súvislosti s lehotami splatnosti stanovenými v článku 4 smernice 2011/7 a jeho porušenie (pozri body 16, 22, 57, 59, 62 a 66 tohto rozsudku).

41. Na druhej strane podľa článku 4 ods. 4 smernice 2011/7 normotvorca Únie umožnil členským štátom predĺžiť vyššie citované lehoty uvedené v odseku 3 písm. a) tohto článku najviac na 60 dní v dvoch prípadoch, a to pre orgány verejnej moci vykonávajúce hospodárske činnosti priemyselného alebo obchodného charakteru v postavení verejnoprávneho podniku [písm. a)],[28] alebo pre verejnoprávne subjekty poskytujúce zdravotnú starostlivosť[29] [písm. b)], a to v rámci postupu, ktorý vyžaduje zaslanie správy o tomto predĺžení Komisii.

42. V predmetnom prípade vnútroštátny súd, zdá sa, vyjadruje pochybnosti len o súlade vnútroštátneho práva s ustanoveniami smernice 2011/7 týkajúcimi sa postupu prevzatia v zmysle článku 4 ods. 3 písm. a) bodu iv) tejto smernice. Okolnosť, že spor vo veci samej sa týka služieb poskytnutých zdravotníckym zariadeniam, tak nie je relevantná na účely tejto analýzy, keďže tento súd neuvádza, že táto okolnosť môže sama osebe viesť k uplatneniu maximálnej lehoty stanovenej v článku 4 ods. 4 písm. b) danej smernice. Treba teda analyzovať len ustanovenia týkajúce sa postupu prevzatia v zmysle článku 4 ods. 3 písm. a) bodu iv) tejto smernice.

43. V tejto súvislosti treba po prvé na jednej strane pripomenúť, že podľa znenia tohto ustanovenia začína lehota splatnosti plynúť od dátumu prevzatia, len ak je tento postup prevzatia určený zákonom alebo zmluvou. Na druhej strane článok 4 ods. 5 smernice 2011/7 spresňuje vo vzťahu k tomuto prvému ustanoveniu, že členské štáty zabezpečia, aby maximálne trvanie postupu prevzatia nepresiahlo 30 kalendárnych dní odo dňa prijatia tovaru alebo poskytnutia služby, „pokiaľ nie je v zmluve alebo v súťažných podkladoch výslovne dojednané inak, a za predpokladu, že to nie je značne nevýhodné pre veriteľa v zmysle článku 7“. Odôvodnenie 26 tejto smernice totiž stanovuje, aby „maximálne trvanie postupu prevzatia… vo všeobecnosti nepresahovalo 30 kalendárnych dní [okrem prípadu]… osobitne zložitých zmlúv, ak je to výslovne dohodnuté v zmluve a vo všetkých súťažných podkladoch a ak to nie je značne nevýhodné pre veriteľa“.

44. Zo znenia odseku 3 písm. a) bodu iv) v spojení s odsekom 5 článku 4 smernice 2011/7 teda vyplýva, že lehota splatnosti v rámci postupu prevzatia môže pozostávať z prvej lehoty maximálne 30 dní pre postup prevzatia, nasledovanej dodatočnou lehotou maximálne 30 dní na skutočné zaplatenie dohodnutej ceny. Hoci totiž zo znenia týchto ustanovení výslovne nevyplýva, že lehota splatnosti nasleduje po lehote na overovanie, hospodárska, zmluvná a rozpočtová logika vo všeobecnosti predpokladá, že platba bude vykonaná až po prevzatí tovarov alebo služieb.

45. Po druhé treba konštatovať, že toto predĺženie všeobecnej lehoty 30 dní podľa článku 4 ods. 3 písm. a) bodu iv) a odseku 5 smernice 2011/7 nie je automatické a nemôže byť stanovené všeobecným spôsobom. Uplatnenie maximálnej lehoty je totiž možné len v prípade, že sú splnené podmienky stanovené v týchto ustanoveniach, a to pokiaľ je postup prevzatia určený zákonom alebo zmluvou.

46. V tomto zmysle totiž článok 4 ods. 6 tejto smernice stanovuje, že členské štáty zabezpečia, aby lehota splatnosti stanovená v zmluve nepresiahla lehoty 30 dní stanovené v odseku 3, *„pokiaľ v zmluve nie je výslovne dojednané inak, a to za predpokladu, že to je objektívne odôvodnené vzhľadom na osobitný charakter alebo prvky zmluvy*“[30]. Okrem toho lehota ani vtedy „v žiadnom prípade nepresiah[ne] [maximálnu lehotu] 60 kalendárnych dní“. Týmito prvkami, ktoré by mohli objektívne odôvodniť toto predĺženie lehoty z dôvodu postupu prevzatia, by mohla byť okolnosť, že výkon zmluvy sa zdá byť osobitne zložitý z technického hľadiska.

[28] Pozri v tejto súvislosti odôvodnenie 24 smernice 2011/7.

[29] Pozri v tejto súvislosti odôvodnenie 25 smernice 2011/7.

[30] Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

47. Zo spoločného výkladu článku 4 ods. 3, 5 a 6 smernice 2011/7 teda vyplýva, že predĺženie všeobecnej lehoty na maximálnu lehotu 60 dní je výnimočné. Ako totiž uviedol Súdny dvor, ktorý rozhodoval vo veľkej komore, článok 4 tejto smernice výslovne stanovuje, že „členské štáty zabezpečia, aby lehota splatnosti nepresiahla 30 dní, alebo *za určitých predpokladov* najviac 60 dní“ [31].

48. Po tretie tento výklad je podporený cieľmi sledovanými danou smernicou. [32] Súdny dvor v tejto súvislosti už rozhodol, že zo spoločného výkladu odôvodnení 3, 9 a 23 smernice 2011/7 vyplýva, že orgány verejnej moci, ktoré vykonávajú značný počet platieb podnikom, využívajú bezpečnejšie, predvídateľnejšie a trvalejšie zdroje príjmov ako podniky, môžu získať financovanie za atraktívnejších podmienok ako podniky a sú menej závislé od stálych obchodných vzťahov v súvislosti s dosahovaním svojich cieľov než podniky. Pokiaľ ide o uvedené podniky, omeškanie platieb zo strany týchto orgánov verejnej moci vedie k neopodstatneným nákladom pre tieto podniky, čím sa zhoršujú ich ťažkosti v oblasti likvidity a komplikuje sa ich finančné riadenie. Tieto omeškania platieb tiež poškodzujú ich konkurencieschopnosť a ziskovosť, keďže tieto podniky musia získať externé financovanie z dôvodu uvedených oneskorených platieb. [33]

49. Ako správne uvádza vnútroštátny súd, odôvodnenie 23 smernice 2011/7 potvrdzuje, že ustanovenie uvádzajúce obdobie 60 dní nie je ustanovením všeobecnej povahy, ale je jasne obmedzené na situácie, v ktorých existuje objektívne odôvodnenie, či už je to podľa článku 4 ods. 3 písm. a) bodu iv) tejto smernice, alebo podľa odseku 4 tohto článku. Podľa znenia tohto odôvodnenia 23 totiž „dlhé lehoty splatnosti a oneskorené platby zo strany orgánov verejnej moci za tovar a služby vedú k neopodstatneným nákladom pre podniky. Preto je vhodné zaviesť osobitné pravidlá týkajúce sa obchodných transakcií pre dodávku tovaru alebo poskytovanie služieb podnikmi orgánom verejnej moci, ktorými by sa stanovili najmä lehoty splatnosti, ktoré za bežných okolností nepresahujú 30 kalendárnych dní, *pokiaľ nie je v zmluve výslovne stanovené inak, a za predpokladu, že je to objektívne opodstatnené vzhľadom na osobitný charakter alebo prvky zmluvy, a v každom prípade nepresahujú* 60 kalendárnych dní“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

50. Preto využitie zo strany členského štátu možnosti stanoviť dodatočnú lehotu 30 kalendárnych dní na zaplatenie dlžnej sumy mimo prípadov uvedených v článku 4 ods. 4 smernice 2011/7 [34] musí byť výslovne stanovené v zmluve, ako aj objektívne opodstatnené osobitným charakterom alebo určitými prvkami zmluvy.

51. Kladie sa teda otázka, či vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje lehotu splatnosti 60 dní za každých okolností a pre všetky zmluvy, je v súlade s článkom 4 smernice 2011/7.

52. V tejto súvislosti treba konštatovať, že Súdnemu dvoru neprináleží vyjadrovať sa v rámci prejudiciálneho konania k výkladu vnútroštátnych ustanovení, ani rozhodovať, či je výklad, ktorý podáva vnútroštátny súd, správny. Len vnútroštátne súdy sú totiž príslušné na podávanie výkladu vnútroštátneho práva. [35] Prislúcha teda vnútroštátnemu súdu posúdiť s ohľadom na všetky relevantné prvky vnútroštátneho práva, či vnútroštátne právo stanovuje dostatočne odôvodneným spôsobom potrebu využiť postupu prevzatia, aby sa predišlo tomu, že všeobecné právne pravidlo umožní obísť všeobecnú povinnosť platby do 30 dní.

[31] Rozsudok Komisia/Taliansko (bod 44). Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

[32] Pozri bod 1 vyššie.

[33] Rozsudok Komisia/Taliansko (bod 46).

[34] Pozri body 38 a 42 vyššie.

[35] Pozri v tomto zmysle rozsudok IOS Finance (bod 21 a citovanú judikatúru).

53. Pokiaľ ide o prejednávanú vec, konštatujem, že vnútroštátny súd neuvádza žiadne ustanovenie španielskeho práva týkajúce sa osobitne postupu prevzatia alebo konkrétny dôvod, ktorý objektívnym spôsobom odôvodňuje potrebu dodatočnej lehoty splatnosti v rozsahu 30 dní. Okrem toho si myslím, že obyčajný odkaz vo vnútroštátnej právnej úprave na tento postup by nemohol stačiť na účely splnenia podmienky stanovenej v článku 4 ods. 3 písm. a) bode iv). Takéto ustanovenie vnútroštátneho práva by totiž mohlo mať za následok obchádzanie všeobecnej povinnosti platby do 30 dní stanovenej v smernici 2011/7 a narušenie jej potrebného účinku.

54. So zreteľom na všetko vyššie uvedené navrhujem odpovedať na druhú prejudiciálnu otázku tak, že článok 4 smernice 2011/7 nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá v prípade transakcií medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci stanovuje lehotu splatnosti v maximálnej dĺžke 60 dní, pozostávajúcej z prvej lehoty 30 dní na postup prevzatia alebo overovania zhody dodaného tovaru alebo poskytnutých služieb so zmluvou a z dodatočnej lehoty 30 dní na skutočné zaplatenie dohodnutej ceny, pod podmienkou, že uplatnenie tejto dodatočnej lehoty podlieha existencii špecifického postupu prevzatia alebo overovania, ktorý je výslovne stanovený zákonom alebo v zmluve, a za predpokladu, že využitie tejto dodatočnej lehoty je objektívne odôvodnené osobitným charakterom alebo určitými prvkami predmetnej zmluvy.

O tretej prejudiciálnej otázke

55. Vnútroštátny súd sa svojou treťou otázkou v podstate pýta, či sa článok 2 ods. 8 smernice 2011/7 má vykladať v tom zmysle, že „splatná suma“, ktorá je v ňom definovaná, zahŕňa na jednej strane úroky z omeškania vypočítané na základe celkovej sumy faktúry, to znamená so zahrnutím sumy DPH splatnej za poskytnuté plnenie, a na druhej strane, či je na tento účel relevantné rozlišovanie podľa momentu, kedy veriteľ predtým zaplatil túto sumu do štátnej pokladnice.

56. Regionálny úrad a španielska vláda v podstate uvádzajú, že zahrnutie DPH do základu na výpočet úrokov z omeškania je povolené len v prípade, keď veriteľ preukáže, že zaplatil túto sumu do štátnej pokladnice. Komisia sa domnieva, že DPH musí byť zahrnutá do sumy, ktorá slúži ako základ na výpočet úrokov z omeškania, nezávisle od skutočnosti, že platba DPH bola zaplatená vopred, v splátkach alebo bola odložená.

57. V tejto súvislosti uvádzam, že článok 2 ods. 8 smernice 2011/7 definuje pojem „splatná suma“ ako „istinu, ktorá mala byť zaplatená v zmluvnej alebo zákonnej lehote splatnosti *vrátane uplatniteľných daní*, ciel, poplatkov alebo odvodov uvedených na faktúre alebo v rovnocennej výzve na zaplatenie“ [36]. Okrem toho pripomínam, že v týchto transakciách medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci sú úroky z omeškania stanovené v článku 4 tejto smernice splatné, pokiaľ sú splnené podmienky stanovené v jeho odseku 1, a to, že veriteľ si plnil svoje zmluvné a zákonné povinnosti a že nedostal splatnú sumu včas, s výnimkou prípadu, keď dlžník nie je zodpovedný za omeškanie.

58. Zo znenia týchto ustanovení vyplýva, že použitím výrazu „vrátane daní“ bez ďalšieho spresnenia v tejto súvislosti musí „splatná suma“ v zmysle článku 2 ods. 8 smernice 2011/7 nevyhnutne zahŕňať DPH a že *a fortiori* normotvorca Únie nechcel urobiť rozlíšenie podľa toho, či veriteľ predtým zaplatil DPH do štátnej pokladnice. Preskúmanie znenia tohto ustanovenia

[36] Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

teda vedie k domnienke, že pojem „splatná suma“ zahŕňa sumu uplatniteľnej DPH uvedenú na faktúre alebo v rovnocennej výzve na zaplatenie, nezávisle od toho, či veriteľ predtým zaplatil túto sumu do štátnej pokladnice.

59. Tento záver vyplýva tiež z kontextuálneho výkladu, v rozsahu, v akom žiadne ustanovenie smernice 2011/7 nestanovuje výnimky alebo osobitné pravidlá týkajúce sa výpočtu úrokov z omeškania. Článok 2 ods. 5 tejto smernice totiž definuje „úrok z omeškania“ ako „zákonný úrok z omeškania alebo úrok, ktorého sadzba bola dohodnutá medzi podnikmi podľa článku 7“, bez žiadneho odkazu na DPH. Vyvodzujem z toho, že výpočet úrokov z omeškania je nezávislý od spôsobov alebo okamihu zaplatenia DPH.

60. Považujem však za užitočné spresniť, že hoci úroky z omeškania musia byť vypočítané na základe celkovej sumy faktúry vrátane DPH, samotné úroky z omeškania nepodliehajú DPH. Inými slovami, nie sú súčasťou základu dane pre DPH, pretože netvoria protihodnotu dodaných tovarov alebo poskytnutých služieb, ale majú čisto kompenzačnú úlohu.

61. V tejto súvislosti a len pre úplnosť pripomínam, že článok 63 smernice o 2006/112/ES [37] najmä stanovuje, že daňová povinnosť vzniká dodaním tovaru alebo poskytnutím služby. Článok 66 tejto smernice však umožňuje členským štátom odchýliť sa od všeobecného pravidla článku 63, odlišujúc okamih, kedy sa táto DPH stane splatnou najmä od okamihu, kedy zákazník uskutoční platbu. Pokiaľ ide o tento prípad, z toho vyplýva, že veriteľ nemá zaplatiť DPH do štátnej pokladnice, pretože DPH nie je „splatná“, keďže ju dlžník nezaplatil. V tomto prípade sa úroky z omeškania nemajú vzťahovať na sumu DPH, pretože tu nejde o splatné „dane“ v zmysle článku 2 ods. 8 smernice 2011/7.

62. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené navrhujem odpovedať na tretiu prejudiciálnu otázku tak, že článok 2 ods. 8 smernice 2011/7 sa má vykladať v tom zmysle, že „splatná suma“ zahŕňa úroky z omeškania vypočítané na základe celkovej sumy faktúry vrátane DPH, a to nezávisle od toho, či veriteľ predtým zaplatil túto daň do štátnej pokladnice.

Návrh

63. Vzhľadom na už vyššie uvedené navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré mu položil Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 2 Valladolid (Provinčný správny súd č. 2 Valladolid, Španielsko), takto:

1. Článok 6 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EÚ zo 16. februára 2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách sa má vykladať v tom zmysle, že právo na (minimálnu) náhradu nákladov na vymáhanie vo výške 40 eur (alebo zodpovedajúcu sumu) sa uplatňuje na každú faktúru (alebo obchodnú transakciu) vedúcu k získaniu úrokov z omeškania.

2. Článok 4 smernice 2011/7 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá v prípade transakcií medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci stanovuje lehotu splatnosti v maximálnej dĺžke 60 dní, pozostávajúcej z prvej lehoty 30 dní na postup prevzatia alebo overovania zhody dodaného tovaru alebo poskytnutých služieb so zmluvou a z dodatočnej lehoty 30 dní na skutočné zaplatenie dohodnutej ceny, pod podmienkou, že uplatnenie tejto dodatočnej lehoty podlieha existencii špecifického postupu prevzatia alebo

[37] Smernica Rady z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 347, 2006, s. 1).

overovania, ktorý je výslovne stanovený zákonom alebo v zmluve, a za predpokladu, že využitie tejto dodatočnej lehoty je objektívne odôvodnené osobitným charakterom alebo určitými prvkami predmetnej zmluvy.

3. Článok 2 ods. 8 smernice 2011/7 sa má vykladať v tom zmysle, že „splatná suma“ zahŕňa úroky z omeškania vypočítané na základe celkovej sumy faktúry vrátane dane z pridanej hodnoty, a to nezávisle od toho, či veriteľ predtým zaplatil túto daň do štátnej pokladnice.